

EEN BROER
EEN ZUS

*Voor mijn jongste dochter die me
leerde wat ikigai betekent.
En voor mijn jongste kleinzoon.*

Van Brigitte Van Aken verschenen bij Davidsfonds Infodok:

Zie je graag :-)

Lieve leugens

Ooit is niet nu

Uitgeteld. De laatste duizend woorden van Tess

Mijn eerste groeiboek: ik lees het zelf! Lies en Sep zijn vrienden

De X. Of hoe fout een leraar kan zijn

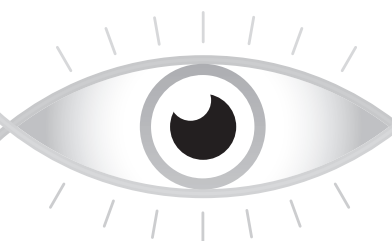
Gewoon daarom!

Brigitte Van Aken

**Een
broer**

**Een
zus**

**DAVIDSFONDS
INFODOK**

Dinsdagavond, één dag voor het ongeval

Liselotte? Ik durf het echt niet. Haar borsten zullen platgedrukt worden door mijn gewicht.

‘Kom’, zegt ze. Mijn hart springt zowat uit mijn borstkas. Er zit een vuurbol in mijn maag.

‘Kom nu’, zegt ze weer. Ze weet niet dat ik nog nooit gekust heb. Ik druk mijn mond op de hare en verslik me.

Woensdagavond, de dag van het ongeval

Jongen? Arthur! Wat gebeurt er?’

De ijskoningin. Ik ruik haar parfum. Ze knijpt te hard in mijn hand.

Arthur! Hoor je mij?’

‘Hij verslikt zich. Dat zie je toch, Nadia.’ Dat is de Grote Afwezige Papa, de GAP.

Mijn zus Olivia hoor ik niet. Ik voel wel dat ze er is.

‘Het zijn de medicijnen’, zegt iemand. En dan wordt alles zwart. Er is geen geur meer, alleen maar ziekenhuis. En een diepe slaap.

Er zweven rode sandalen in de ruimte. Ben ik een ster geworden? Verder weg draait de planeet Mars. Ik voel hoe zachte handen mijn hoofd verfrissen. En ik zie mijn zusje Olivia. Van lang geleden.

Mijn zusje Olivia is vijf. Ik zes. Ze praat met bomen.

‘Jij kunt niet met bomen praten’, zeg ik. ‘Bomen hebben geen stem.’

‘Toch wel. Het zijn mijn vrienden.’

Olivia rent naar de boom. Haar paardenstaart danst tussen de takken.

Onze tuin is niet ommuurd. We kunnen zo het bos in.

‘Wacht op mij!’ roep ik, maar ze is al bijna verdwenen. Olivia verdwaalt nooit. Ze heeft een kompas in haar hoofd.

‘Je kunt me toch niet pak-ken!’

En we zigzaggen over droge takjes door het bos.

Dat is zo, ik kan haar niet pakken omdat ze als een hinde langs haar vrienden huppelt: ze heeft ze allemaal een naam gegeven.

‘Bweuk! Iriks! Help mij!’

‘Wacht even, Olivia!’ Haar beentjes zijn smal en wit als melkflessen.

Bweuk is de oude beuk in het midden van het bos. Iriks is de iep. Ze zijn haar beste boomvrienden.

De zolen van haar rode sandalen zweven door het bos.

‘Nu loop ik naar Lammel!’ gilt ze. Lammel is het laatst geboren schaapje van boer André. Olivia mag het te eten geven van boer André. Niet van mama.

Er staan veel schapen in de wei van boer André. Olivia is dol op die schapen. En ook wel een beetje op boer André.

‘Niet naar Lammel lopen! Dat mag niet van mama!’

Ze is te snel. Ik moet dus slim zijn.

‘Ik ben het grote schapenmonster en ik eet... kleine schaapjes!’ roep ik.

Ik zet mijn benen ver uit elkaar en spreid mijn armen. Het lukt. Ze staat stil en kijkt achterom.

De dikke lindeboom verbergt mij. Ze noemt hem Boembie.

‘Ik zie jou, Tuur! Je staat achter Boembie. Ik zie jou.’

Shit. Ze loopt verder, richting stal.

‘Nee! Ik kom niet, want dan tik je mij!’

‘Mij kun je toch niet pakken!’ roep ik terug. Het is alsof de boom me uitlacht, want ik val over een tak die verstopt zit onder wat bladeren.

Ik volg haar tot aan de stal, maar ik ren niet meer. Boer André zit hoog op zijn tractor. Nog even langs de prikkeldraad en dan zie ik haar.

Lammel wringt zijn kop tussen haar melkflesjes. Olivia lacht haar hoektandjes bloot.

‘Kijk, Tuur, hij is zo lief.’

Haar vingers verdwijnen in zijn vacht.

‘Voel maar hoe warm.’

Ik schud mijn hoofd. Ik wil geen schapenmonster meer zijn. Schapen zijn vieze dieren.

André zwaait naar mij. Ik kom bijna nooit op het erf, omdat ik daar niets te zoeken heb. Zijn boerderij is oud, de onze helemaal opgeknapt. Boer André is nog nooit op bezoek geweest.

Olivia grijpt mijn hand.

‘Voel één keer’, zegt ze, smekend bijna.

Ik trek mijn hand weg en kijk haar aan alsof ze stinkt.
'Ben jij bang van Lammel?' vraagt ze vol ongelooft.
'Natuurlijk niet.'
'Waarom aai je hem dan niet?'
'Omdat. Daarom.'
Ze komt even overeind en geeft me een kus op de wang.
'Jij bent helemaal geen schapenmonster', zegt ze.
Ik stap langs de prikkeldraad naar huis en laat haar achter bij
al haar vrienden.

Van Aken, Brigitte
Een broer. Een zus.

© 2021 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Brigitte Van Aken
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Omslagontwerp: Maarten Deckers
Vormgeving binnenwerk: Sin Aerts

D/2021/0034/268
ISBN 978 90 02 27432 9
NUR 285

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

